

OORBEEK- KUNST- DESCRIP- TIE

Als Oorbeek met het mes op de keel gevraagd zou worden om referenties dan zouden er zeven zeer verschillende antwoorden gegeven worden, evenveel als het aantal leden van het eclectische collectief. In de futiele pogingen zichzelf te duiden tijdens hun wekelijkse sessies stuiten de leden van Oorbeek onderling herhaaldelijk op verwarring en verrassingen. Wie, na een robbertje vrij improviseren, een vrije associatie waagt te maken met een roemruchte voorganger, of een gelijkende stijl, kan er op vertrouwen dat

maximaal twee leden wel eens gehoord hebben van de roemruchte voorganger of de genoemde stijl, wat niet wil zeggen dat ze de desbetreffende muziek kennen. Een korte uitleg over de muzikale achtergrond van elk van de leden van Oorbeek is daarom de enige manier om iets over het geluid van Oorbeek als geheel te zeggen.

De **drummer** – een kunstenaar naar wie reeds een heuse kunstprijs vernoemd is – hoort in ‘zijn’ Oorbeek regelmatig zogenoemde postrock bandjes. Die bandjes bestaan weliswaar in een angelsaksische invloedssfeer waartoe Nederland ook behoort; maar waar het element ‘rock’ voor de meeste leden nog wel tot een klinkend voorbeeld te herleiden is, blijft het prefix ‘post’ voor een aantal onnavolgbaar. Terwijl anderen zich geen andere rock dan postrock kunnen voorstellen.

Oorbeeks meest ritmische **gitarist** is gepokt en gemazeld door jarenlang luisteren naar free jazz en aanverwante improvisatietalen waarop hij zijn spel gebaseerd heeft. Hij heeft een encyclopedische kennis opgebouwd van soms obscure en moeilijk te categoriseren muziek – van avantgardistische gecomponeerde muziek via Derek Bailey, Motorhead en the Arts Ensemble of Chicago tot elektroakoestische improvisatiemuziek.

De andere **gitariste** kwam in Oorbeek terecht met een onverzadigbare passie voor obscure film en lessen klassiek gitaar. Om onduidelijke redenen transformeert de kiem die Bach en Joe Satriani bij haar gezaaid hebben, binnen Oorbeek tot een onherkenbaar mengsel van niet zo heel klassiek klinkende tokkeloepjes, strak slaggitarspel en blues uit een verlaten woestijn.

Het spel van de **trompettist** is hier en daar nog best herkenbaar, hij was in een vorig leven dan ook roedie van de Jack of Hearts. Hij is nu een internationaal gevierd beeldend kunstenaar die een Oorbeekfranchise sticht in NYC. Hij wijst Oorbeek af en toe fijntjes op de verwantschap met rock ‘n roll en punkhelden uit lang vervlogen tijden, waarvan andere leden wel de namen, maar niet de muziek kennen.

De **bassist** heeft al geruime tijd beroepsmatige bezigheden – ‘beheerder van mogelijkheden’ of iets dergelijks – waar geen van de leden zich een voorstelling van kan maken. Als spelfanaat is hij een niet aflatende bron voor de verfijning en de toenemende complexiteit van de regels die Oorbeek gebruikt bij het improviseren. Zijn basspel is als een kronkelige metrolijn tussen ondergrondse stations op de verschillende planeten waarmee de andere oorbekers jongleren.

De **blaastamboerijnist en multi-instrumentalist** komt regelmatig met onuitsprekbare namen op de proppen waarvan de overige leden zich sterk afvragen of die ooit over de lippen van ook maar één andere Nederlander zijn gegaan. De artiesten uit een ver Aziatische land, meestal Japan, of het hoge noorden, zouden evenzogoed helemaal niet kunnen bestaan, maar zijn naar verluid behoorlijk hip bij een zeer select mondiaal gezelschap – waartoe de blaastamboerijnist dus zelf ook behoort.

Tenslotte is er nog een **Gerauschmacher en multivocalist**, die langdurig verdwaald is geweest in de Siberische taiga, alwaar hij temidden van jagers en herders zijn muzikale scholing genoten heeft. Hij verlangt immer naar het primitieve bestaan tussen beren en eekhoorn en het geruis van bomen en beekjes. Hij heeft geen enkele affiniteit met welke westerse muziek dan ook – behalve dan met Oorbeek muziek.

<http://oorbeek.net>